

B R I A N
S T A V E L E Y

—
A CSÁSZÁR
PENGÉI

A CSISZOLATLAN TRÓN
KRÓNIKÁJA

I. KÖNYV

G A B O

ELŐHANG

Romlás. A romlás volt az, merengett el Tan'is, ahogy belenézett lánya szemébe, amely elemésztette a gyermeket.

Sikoltozás és átkozódás, könyörgés és zokogás rezgett a levegőben, ahogy a foglyok hosszú sora megtöltötte a völgyet. A vér és a húgy szaga megsűrűsödött a déli hőségben. Tan'is ügyet sem vetett egyikre sem, ehelyett lánya arcára összpontosított, aki ott térdelt előtte, és a térdét szorongatta. Hit mára felnőtt nővé érett: harminc évet és egy hónapot látott. A felületes szemlélő egészségesnek hihette – ragyogó sűrű szem-pár, szikár váll, erős tagok –, de a csestriimek nem hoztak a világra egészséges gyermekeket, immár évszázadok óta.

– Atyám – esdekelt a nő, és könnyek csorogtak végig az arcán.

Ezek a könnyek is a romlás tünetei voltak.

Természetesen akadtak rá egyéb szavak is. A gyermekek, tudatlanságukban vagy ártatlanságukban, a nyavalyát *kornak* nevezték, de ebben is, mint oly sok minden másban, tévedtek. A kor nem volt egyenlő az elaggottsággal. Tan'is maga öreg volt, több száz éves, de izmai mégis erősek maradtak, elméje fürgé – ha kellett álló nap, álló éjjel tudott futni, és még a rá következő nap java részében is. A csestriimek zöme még öregebb volt, ezer meg ezer éves, de még mindig járták a földet, már azok, akik nem estek el a nevariimokkal vívott hosszú háborúban. Nem; az idő teltemúlt, a csillagok rótták néma pályáivüket, egyik évszak váltotta a másikat, és önmagában ezek egyike sem okozott semmiféle bajt. Nem a kor, hanem a romlás falta fel a gyermekeket, emésztette el zsigereiket és agyukat, csapolta meg erejüket, fonnyasztotta el egykor birtokolt silány értelmüket. A romlás, majd a halál.

– Atyám – könyörgött Hit, és képtelen volt túllépni ezen az egyetlen szón.

– Leányom – mondta erre Tan'is.

– Ne tedd... – kapkodott levegő után Hit, és válla felett hátrapillantott az árokra, ahol a *doran'se* végezte munkáját, és acél csillant a napsütésben. – Nem teheted...

Tan oldalra biccentette a fejét. Próbálta megérteni ezt a lányát, próbálta megérteni az összes gyermekét. Noha nem volt gyógyító, katonaként már rég megtanult helyretenni törött csontokat, kezelni felszakadt bőrt,

meggyógyítani az elfertőződött sebtől gennyedző húst vagy a túl sokáig harcoló emberek reszelős köhögését. Ám most... éppúgy nem értette ennek a romlásnak a jellegét, mint ahogy meggyógyítani sem tudta.

– Benned van, leányom. A romlás benned van.

Egyik ujját végighúzta Hit homlokának redőin, kirajzolta a szeme melletti finom vonalak hálózatát, kiemelt egy vékony ezüstös hajszálat barna fürtjei közül. Már néhány napnak és szélnek kitett évtized elég volt, hogy sima, olívbarna bőre eldurvuljon. Mikor lánya szinte kirobbant anyja combjai közül, teli tüdőből üvöltve, Tan'is eltöprengett, hogy talán a lány úgy nőhet fel, hogy nem érinti a kórság. A kérdés kíváncsvá tette, és most választ kapott rá.

– Finoman simít végig rajtad – mutatott rá –, de aztán összezárul körülötted a marka.

– És ezért kell *ezt* tenned? – tört ki a lányából, és fejét kétségbeesetten rántotta hátra, a frissen kiásott árok felé. – *Ez az, ami következik?*

Tan'is erre megrázta a fejét.

– Nem én döntöttem így. A tanács szavazta meg.

– Miért? Miért *gyűlöltek* minket?

– Gyűlölni? – kérdezett vissza Tan'is. – Ez a te szavad, gyermek, nem a miénk.

– Ez nemcsak egy szó. Hanem leír egy érzést, egy *valódi dolgot*. Egy igazságot a világról.

Tan'is bólintott. Hallott már korábban ilyen érvelést. *Gyűlölet, bátorság, félelem*. Akik azt gondolták, hogy a romlás pusztán a testet érintő nyavalya, nem értettek semmit. Mert az elmállasztotta az elmét is, a gondolkodás és az értelem pusztá alapját vonta be rozsdával.

– A te magodból nőttem ki – folytatta Hit, mintha ez logikusan következne az előbb elhangzottakból. – Te tápláltál, mikor kicsi voltam!

– Így tesz számos élőlény: a farkasok, a sasok, a lovak. Amikor fiatalok, mástól függnék, mindegyiküknek a nemzójére kell támaszkodnia.

– A farkasok, a sasok és a lovak megvédik a gyermekeiket! – kapott levegő után a nő, és most már nyíltan sírt, belesimpaszkodott apja válllijába. – Én láttam! Védik, ápolják, etetik és táplálják őket. *Felnevelik* a kölykeiket. – Egyik remegő, könnyörgő kezét apja arca felé nyújtotta. – Ti miért nem neveltek fel minket?

– A farkasok – felelte Tan'is, és félresöpörte lánya kezét – arra nevelik kölykeiket, hogy farkasokká legyenek. A sasok sasokká. Titeket – folytatta, és közben a fejét csóválta –, titeket is felneveltünk, de megtörtetek. Bemocskolódtatok. Engedékenyek lettetek. Magad is láthatod – intett a verem szélén várakozó meggörbült, legyőzött alakok felé, ahol több

százan álltak és vártak. – Még ha ez nem lenne, akkor is meghalnátok magatoktól, még hozzá nemsokára.

– De mi emberek vagyunk. *A gyermekeitek.*

Tan'is törődötten rázza a fejét. Semmi értelme nem volt érzévekkel vitatkozni olyasvalakivel, akinek az esze romlásnak indult.

– Sosem lehettek azok, amik mi vagyunk – mondta halkán, és kivonta kését.

A penge láttán Hit torka mélyéről elfojtott hang tört elő, és a nő elhúzódott tőle. Tan'is elmélázott, vajon elmenekül-e. Néhányan megtették. Sosem jutottak messzire. Ez a lánya azonban nem futott el. Ehelyett rövid tépelődés után fehér, remegő kezét ökölbe szorította, majd jól láthatóan akaratajére támaszkodva felállt térdeplő helyzetéből. Így már egyenesen belenézhetett apja szemébe, és noha könnyek tapasztották a haját az arcához, már nem sírt. Egyszerre, erre az egyetlen pillanatra, kiszállt belőle az őt eltorzító rettegés. Majdnem épnék, egészségesnek tűnt.

– És nem szerethettek minket azért, amik mi vagyunk? – kérdezte lánya lassan, de most először nem remegő hangon. – Még ha be is mocskolódtunk, még ha meg is törtünk? Még ha romlás emészt is minket, akkor sem tudtok szeretni?

– A szeretet – felelte Tan'is, a különös szótagokat ízlelgetve, megforgatva a nyelvén, ahogy előre és felfelé rántotta a kést, bele az izmokba, el a bordák között a nő vadul dobogó szívébe –, akárcsak a gyűlölet, a ti szavatok, leányom, nem a miénk.

ELSŐ FEJEZET

A nap alig valamivel a csúcsok felett járt, néma, haragos zsarátnokként vérvörösbe vonva a gránitszirteket, amikor Kaden rábukant az összezúzódottna kecskedőgre.

Órák óta követte a jószágot a fárasztó hegyi ösvényeken, a nyomát keresve ott, ahol a talaj elég puha volt ehhez, találgatva, mikor pusztá sziklákhöz ért, hogy aztán visszaforduljon, ha rosszul tippelt. Lassú és fáradtságos feladat volt ez, afféle munka, amelyet az idősebb szerzetesek előszeretettel róttak ki diákjaikra. Ahogy a nap lefelé hanyatlott, és a keleti eget egy csúf véraláfutás lilájába öltöztette, Kaden már azon gondolkodott, vajon az éjszakát is a hegyi csúcsok között tölti-e, ahol egyetlen menedéke durvaszövésű csuhája lesz. A tavasz már hetekkel ezelőtt megérkezett az annur naptár szerint, de a szerzetesek fikarcnyit sem törődtek a naptárral, sem az időjárással, ami továbbra is zord és ellenséges maradt. A hosszúra nyúlt árnyékokban megmaradtak a koszos hófoltok, a kövekből hideg szivárgott, és pár göcsörtös borókafenyő túlevele még mindig inkább volt szürke, mint zöld.

– Gyerünk, te vén bitang! – dörmögte Kaden, ahogy egy újabb ösvényt járt végig. – Te sem szeretnél jobban kint éjszakázni, mint én.

A hegyvidék vágatok és szurdokok, vízmosások és törmelékkel telezsórt párkányok kusza útvesztője volt. Kaden eddig már három, az olvadástartól megduzzadt, az őket beszorító durva sziklafalak között tajtékozva zúgó patakon kelt át, és a csuhája már tiszta nyirkos lett a vízpermettől. Ami majd megfagy, amint lemegy a nap. Fogalma sem volt róla, hogy a kecske hogy tudott átjutni a robajló patakokon.

– Ha még sokáig kell itt a hegyek között mászkálnom... – kezdett rá, de a szavak elhaltak az ajkán, mikor végre meglátta zsákmányát: harminc lépésre, egy keskeny hasadéknba, és csak a hátsó fertálya látszott.

Bár nem tudta alaposabban szemügyre venni a jószágot – úgy tűnt, sikerült beszorulnia egy nagy szikla meg a szurdok fala közé –, azt azonnal látta, hogy valami nincs rendben. Az állat mozdulatlanul állt, túlsá-

gosan is, és valahogy természetellenesen tartotta a combjait, a lábai nagyon merevnek tűntek.

– Gyerünk, te kecske! – dörmögte, ahogy közelebb óvakodott, remélve, hogy az állat nem sebesült meg túlságosan. A shin szerzetesek nem voltak gazdagok, és a tejet meg a húst az állataikból nyerték. Ha Kaden egy sérült, vagy ami még rosszabb, halott jószággal térne haza, az *umialja* súlyos vezeklést róna rá.

– Gyerünk, öreg cimbor! – indult el lassan felfelé a szurdokban. A kecske láthatóan beszorult, de ha még *tudott* futni, Kadennek nem állt szándékában végighajkurászni az egész Csont-hegységen. – Jobb lesz odalent legelészni. Majd együtt szépen visszamegyünk.

Az este árnyai egészen addig elrejtették a vért, amíg már majdnem belelépett: a széles, sötét, megalvadt tócsát. Valami kibelezte az állatot, durva vágást ejtett a hátsó combján és a gyomrán, felhasította az izmokat, és egészen a szigerekig hatolt. Kaden szeme láttára hulltak a földre az utolsónak maradt vércseppek, amitől a has puha szőre nedvessé, csomósá gubancolódott, hogy vizeletként csorogjon le a merev lábakon.

– 'Shael vigye el! – szitkozódott, és átlendült az utat elzáró sziklatömbön. Nem volt szokatlan, hogy egy szirti macska elkapjon egy kecskét, de most a vállán kell visszacipelnie a dögöt a kolostorba. – Kellett neked elkóborolnod. Kellett neked...

Szavai elhaltak, és a háta megfeszült, amikor első ízben vehette alaposabban is szemügyre az állatot. Bőrén villámgyorsan jéghideg borzongás futott végig. Vett egy nagy levegőt, aztán elfojtotta az érzést. A shin képzés nem sok mindenre volt jó, de nyolc év elteltével *igenis* sikerült megzaboláznia érzelmeit: a félelmet, az irigységet, a haragot, a kitörő örömet – még mindig érezte ezeket, de már nem hatoltak olyan mélyre, mint egykor. Viszont még a nyugalom erődjébe zárkózva is tágra nyílt a szeme.

Mert bármi belezte is ki a kecskét, annyival nem érte be. Valami – Kaden hiábavalóan törte a fejét, hogy mi – lecsapta az állat fejét a törzséről, brutális, éles csapásokat mért az erős inakra és izmokra, egészen addig, amíg csak a nyakcsont maradt. A szirti macskák időnként elkapják a nyájtól elkóborolt jószágokat, de nem így. Ezek a sebek feleslegesek, gyilkosok voltak, hiányzott belőlük a többi, a vadonban előforduló ölés hétköznapi takarékosága. Az állatot egyszerűen nem leölték, hanem elpusztították.

Kaden körbepillantott, a dög többi részét kereste. A kora tavaszi áradások köveket és ágakat sodortak magukkal, és ezek elakadtak a hasadék összeszűkülő pontján, ahol az iszapos hínár összegubancolódott a nap-

szította és nyúlkalni látszó faágak csontvázujjaival. A szurdokban annyi törmelék akadt el, hogy beletelt egy időbe, mire meglelte a kecske fejét, amely pár lépéssel odább, az oldalára dőlve hevert. A szőre javát kitépték, és a koponyát felhasították. Az agya hiányzott, mintha kanállal merték volna ki a csontüregből.

Kaden első gondolata a menekülés volt. A vér még mindig csöpögött a jószág vörösre színeződött irhájából, és inkább feketének, mint pirosnak látszott a gyérülő fényben. Bármi csonkította is meg, még mindig itt ólálkodhat a sziklák között, őrizve zsákmányát. A helyi ragadozók közül valószínűleg egyik sem támadna Kadenre – tizenhét évéhez képest magas volt, szikár és erős, köszönhetően annak, hogy élete felét munkával töltötte –, de a helyi ragadozók egyike sem választaná el egy kecske fejét a törzsétől, és nem enne meg az agyát sem.

A szurdok szája felé fordult. A nap már lenyugodott a pusztá felett, és csak egy égett foltot hagyott maga mögött nyugaton, a füves sztyeppvidéken. Az éj máris úgy kezdte megtölteni a szurdokot, ahogy az olaj folyik bele egy tálba. Még ha azonnal indul is, még ha leggyorsabb tempójában is halad, akkor is teljes sötétben fogja megtenni a kolostorhoz vezető utolsó pár mérföldet. Bár úgy hitte, már kinőtte a hegyek közti éjszakáktól való félelmét, nem lelte örömét a gondolatban, hogy egy sziklás ösvényen botorkálhat hazafelé, miközben egy ismeretlen ragadozó követi a sötétben.

Ellépett a lemészárolt jószágtól, aztán megrázta a fejét.

– Heng akar majd erről egy festményt – dünnyögte, és kényszerítette magát, hogy visszaforduljon a döghez.

Ecsettel és egy darab pergamennel bárki készíthetett festményt, de a shinek ennél többet vártak a novíciusoktól és az akolitusoktól. A festmény annak eredménye, amit látunk, és a szerzeteseknek megvolt a maguk látásmódja. *Saama'* annak nevezték: a „faragott elmének”. Természetesen ez csak egy gyakorlat volt, egyetlen lépés a *vaniate* végső felszabadításához vezető hosszú úton, de megvolt a maga haszna, lett legyen bármilyen csekély is. Kaden a hegyekben töltött nyolc év alatt megtanult *látni*, igazán olyannak látni a világot, amilyen: meglátni a petytyes medve nyomát, a villáslevél szirmának fűrészszélét, egy messzi hegycsúcs csipkézettségét. Számtalan órát, hetet, *évet* töltött azzal, hogy nézzen, figyeljen, a fejébe véssen dolgokat. Ezernyi növényt vagy állatot tudott volna lefesteni az utolsó apró részletig, és pár szívdobbanás alatt el tudott tárolni magában egy új képet.

Vett két lassú, nagy levegőt, a fejében megtisztított egy zugot, teremtetett egy üres palatáblát, amelybe belevésztett minden egyes lényeges

percet. A félelem megmaradt, de a félelem csak egy akadály volt, ő pedig legyalulta, és a rá váró feladatra összpontosított. Most, hogy a palatábla készen állt, munkához látott. Csak pár lélegzetvételnyi időbe telt, hogy kifaragja a levágott fejet, a sötétlő vértócsákat, az állat megcsonkított tetemét. Magabiztos és határozott vonalakkal rajzolt, finomabban, mint amire bármilyen ecset képes lett volna, és a hétköznapi emlékezettől eltérően ez a folyamat éles, eleven képet hagyott hátra benne, éppen olyan szilárdat, mint amilyenek a sziklák voltak, amelyeken állt, olyat, amelyet tetszése szerint tud felidézni és szemügyre venni. Végzett a *saama*'annal, és hosszan, óvatosan kifújta a levegőt.

– A félelem elvakít – dünnyögte, felidézve a régi shin aforizmat. – A nyugalom láttat.

A szavak a véres jelenet ellenpontjaként egyfajta rideg megnyugvást kínáltak, de most, hogy végzett a faragással, indulhatott. Hátranézett a válla felett, a sziklákat fürkészte a ragadozó után, aztán a hasadék bejárata felé fordult. Ahogy az éjszaka sötét köde átgomolygott a csúcsok felett, versenyre kelt a sötétséggel a lefelé vezető, álnok ösvényeken, saruba bújtatott lába röpítette a lehullott faágak és a bokatoró sziklák között. A kecskehajszával töltött sok-sok órától elmerevült és fázós lába a mozgástól felmelegedett, míg szíve felvett egy egyenletes tempót.

Nem menekülsz, mondogatta magában, csak hazafelé tartasz.

De azért megkönnyebbülten sóhajtott egy kicsit egy mérfölddel lejjebb az úton, mikor megkerülte a sziklatornyot – a szerzetesek Karomnak hívták –, és a távolban megpillantotta Ashk'lant. Több ezer lábbal alatta pár kőépület gubbasztott egy keskeny párkányon, mintha csak rémítené őket a mélység. Néhány ablak hívogató, meleg fényt árasztott. A tűz ilyenkor már ég a refektórium konyhájában, a lámpákat meggyújtották a meditációs csarnokban, és a shinek halkán dúdolnak az esti tisztálkodás és egyéb rítusok során. *Biztonság.* A szó kéretlenül szökkent elő elméjéből. Odalent biztonságos volt, és legjobb szándéka ellenére is felgyorsította lépteit: száguldott a néhány tompa fényforrás felé, menekült attól, ami mögötte az ismeretlen sötétben ólálkodott.

MÁSODIK FEJEZET

Kaden futva szelte át az Ashk'lan központi tere előtt elterülő lépcsőket, majd lelassított, ahogy beért a kolostor udvarára. Riadalma, mely oly éles és tapintható volt, mikor először meglátta a leölt kecskét, elmúlt, ahogy lefelé tartott a hegyi csúcsokról, és egyre közelebb került a barátságos kolostor melegéhez. Most, ahogy a fő épülettömbök felé vette útját, már ostobaságnak érezte, hogy olyan gyorsan szaladt. Bármilyen is meg az állatot, a kiléte rejtély maradt, annyi szent, de a hegyi ösvények is tartogattak veszélyeket, főleg olyasvalaki számára, aki elég botor ahhoz, hogy sötétben szaladgáljon rajtuk. Kaden lelassította lépteit, és összeszedte gondolatait.

Éppen elég baj, hogy elvesztettem a kecskét, merengtem el bánatosan. Heng véresre korbácsoltnak volna, ha menet közben sikerül a saját lábamat is kitörnöm.

A kolostorhoz vezető út kavicsai csikorogtak a talpa alatt, és nem hallatszott más nesz, csak a hol feltámadó, hol elülő szél jajongása, amely a göcsörtös ágak és a fagyos sziklák között tekergőzött. A szerzetesek mostanra már mind odabent voltak, raguval teli táljuk fölé görnyedtek vagy törökülésben elmélkedtek a meditációs csarnokban, böjtölve, az ürességet keresve. Mikor Kaden odaért a refektóriumhoz, a viharoktól és esőktől meggyötört hosszú, alacsony kőépülethez, amely már-már magának a hegynek a részét képezte, megállt, és mert egy kanál vizet az ajtó melletti fahordóból. Ahogy a korty lecsúszott a torkán, megragadta a pillanatot, hogy lelassítsa szívverését, és ismét egyenletesen vegye a levegőt. Nem keresheti fel *umialját* így, hogy gondolatai ennyire kuszák. A shinek mindennél többre becsülték a nyugalmat, a világosságot. Kadent korbácsolták már meg azért, mert kapkodott, mert kiabált, mert elhamarkodottan vagy gondolkodás nélkül cselekedett. Mellesleg most már otthon volt. Bármilyen is meg a kecskét, valószínűtlen, hogy a zord épületek között lopakodna.

Közelről nézve Ashk'lan nem volt különösebben látványos, főleg nem éjszaka: három hosszú kőcsarnok fatetővel – a hálóterem, a refektórium és a meditációs csarnok – alkotta egy hozzávetőleges négyszög három oldalát, a fakó gránitfalakat a holdfény mintha tejjel öntötte volna le. Az egész épületegyüttes egy keskeny párkányon gubbasztott a szirthalmok egy nyiladékaiban, és a negyedik oldal egy szakadékba torkollott, ahonnan napközben gond nélkül rá lehetett látni nyugat felé az előhegyekre és a messzi pusztára. Messze alatt a füves sztyepp már szinte virított a burjánzó tavaszi virágoktól: kék csalenderek hullámozgottak, apácavirágok nőttek fürtökben, az apró, fehér hitsomók csak úgy tobzódtak mindenfelé. Éjszaka azonban a csillagok rideg, kifürkészhetetlen tekintete előtt a sztyepp láthatatlanságba burkolózott. Kaden a lépcsőkön túlra emelte pillantását, és azon kapta magát, hogy a roppant üresség, a hatalmas, sötét űr bámul vissza rá. Olyan érzés volt, mintha Ashk'lan a világ végén gunnyasztott volna a szirtekbe kapaszkodva, virrasztva, nehogy a semmi elnyelje a teremtést. A második korty víz után hátat fordított a látványnak. Az éjszaka hidegre fordult, és most, hogy már nem futott, a Csonthegység felől fújó szélrohamok jégzilánkokként döfték át izzadt csuháját.

Korgó gyomorral fordult a refektórium ablakain tompán kiszűrődő sárgás fény és beszélgetés moraja felé. Ezen az órán, nem sokkal napnyugta után, de még az éjszakai ima előtt, a legtöbb szerzetes sózott ürüből, fehérrépából és kemény, fekete kenyérből álló szerény estebédjét költi éppen. Heng, Kaden *umialja* a többiekkel lesz odabent, és ha kis szerencséje van, miután jelenti, hogy mit látott, majd gyorsan lefesti a jelenetet, leülhet elfogyasztani saját meleg vacsoráját. A shinek kosztja jóval szerényebb volt, mint azok az ingyencségek, amelyeket emlékei szerint még kiskorában evett a Hajnalpalotában, mielőtt apja elküldte, de a szerzeteseknek erre volt egy mondásuk: *Az éhség a fűszer.*

A shineknek nagyszerű mondásaik voltak, nemzedékről nemzedékre hagyományozódtak, mintha ezzel próbálnák pótolni, hogy a rendnek nincs saját szertartásrendje vagy hivatalos rituáléja. Az Üres Isten fikarcnyit sem törődött a városi templomok pompájával és külsőségeivel. Míg a fiatalabb istenek eltöltek zenével, fohással és a díszes oltárokra helyezett felajánlásokkal, addig az Üres Isten csak egyvalamit követelt a shinektől: áldozatot, de nem bor vagy vagon formájában, hanem az önfeladás áldozatát. *Az elme egy láng,* mondogatták a szerzetesek. *Fújd el!*

Kaden még nyolc év elteltével sem tudta biztosan, hogy ez mit jelent, és jelenleg nem is zavartatta magát, hogy ezen elmélkedjen. A gyomra türelmetlenül korgott, így hát belökte a refektórium súlyos ajtaját, hadd

járja át a beszélgetés tompa moraja. A teremben mindenféle szerzeteseket látott: egyesek a durván faragott asztaloknál ültek, fejüket tájruk fölé hajtva, mások a terem túlsó végében elhelyezett kandallóban vidáman ropogó tűz előtt álldögáltak. Megint mások köveket játszottak, szemük üresen meredt, ahogy a táblán kibontakozó támadásokat és védelmi vonalakat tanulmányozták.

A szerzetesek éppen annyira változatosak voltak, mint a vidékek, ahonnan jöttek – magas, tagbaszakadt edishiek a messzi északról, ahol a tenger az év felében befagy; inas hannanok, akiknek kezét és alkarját a Deréktól északra élő dzsungeltörzsek mintázatai díszítették; és még pár mandzsar is, akiknek bőre barna, mint a koros fa. Eltérő külsejük dacára azonban a szerzetesekben volt valami közös, egyfajta keménység, olyan nyugalom, amelyet a rideg, csendes hegyekben élt élet szült, távol annak a világnak a kényelmétől, ahol nevelkedtek.

A shinek rendje kicsi volt, alig kétszáz szerzetes élt Ashk'lanban. A fiatal istenek – Eira, Heqet, Orella és a többiek – három kontinensről vonzották magukhoz híveiket, és szinte minden kisebb-nagyobb városban álltak templomaik: palotaszerű építmények selyembe és aranyba burkolva, egyik-másik még a leggazdagabb miniszterek és atrepák lakóházaival is vetekedett. Egyedül Heqet több ezer papnak parancsolt, és ennél tízszer többen járultak hódolni az oltáraihoz, amikor úgy érezték, bátorságra van szükségük.

A kevésbé kellemes isteneknek is voltak híveik. Rengeteg történet keringett Rassambur csarnokairól és Ananshael véres szolgálóiról, mesék a koponyákból kifaragott és velőtől csöpögő kelyhekről, az álmukban megfojtott csecsemőkről, a sötét orgiákról, ahol a nemiség és a halál szörnyűséges nászban egyesült. Egyesek szerint a kapukon belépők közül csak minden tizedik tért vissza. *Eragadta őket a Csontok Istene*, suttogták a népek. *Eragadta őket maga a Halál.*

A világtól elzárkózó és az emberek ügyei iránt közömbös régebbi istenek kevesebb hívet vonzottak magukhoz. De még nekik is volt nevük – Intarra, a főnix; és párja, Hull, a denevér; Pta és Astar'ren –, és szétszórtan a három kontinensen ezrek imádták ezeket a neveket.

Csak az Üres Isten maradt névtelen és arctalan. A shinek úgy tartották, ő a legősibb, a legrejtélyesebb, a leghatalmasabb. Ashk'lanon kívül az emberek úgy vélték, hogy már meghalt, vagy talán soha nem is létezett. Egyesek szerint Ae vágta le, amikor megteremtette a világot, a mennyböltöt és a csillagokat. Kaden ezt tökéletesen hihetőnek tartotta. Évek óta szaladgált le-fel a hegyen, és nyomát sem látta az istenek.

Körbenézett a teremben akolitustársait keresve, és a fal melletti asztalnál tekintete összeakadt Akiilével. Egy hosszú lócán ült Serkhannal és a kövér Phirum Prumm-mal – az egyetlen akolitussal Ashk’lanban, aki-nek megmaradt a pocakja, hiába lótot-futott, cipekedett, építkezett szüntelenül, az idősebb szerzetesek rendelkezései szerint. Kaden válaszul biccentett, és már elindult volna feléjük, mikor megpillantotta Henget a terem túloldalán. Elnyomott egy sóhajt – az *umial* biztosan valami undok vezeklést rótt volna ki tanítványára, ha az úgy ül le vacsorázni, hogy előtte nem tesz jelentést. Remélhetőleg nem fog sokáig tartani, míg elregéli a leölt kecske történetét; azután Kaden csatlakozhat a többiekhez, és végre kezébe veheti raguval teli tálját.

Huy Henget nehéz lett volna nem észrevenni. Sok tekintetben inkább illett valamelyik remek annuri borozóba, mint a császárság határain túl több száz mérföldre álló elszigetelt kolostorba. Míg a többi szerzetes csendes mértékletességgel végezte a munkáját, Heng dudorászott, míg a kecskéket gondozta, énekelt, ahogy agyaggal alaposan megpakolt zsákokat cipelt fel a partról, és folyamatosan ontotta magából a tréfákat, míg a fehérrépakát vágta karikákra a refektórium üstjeibe. Még akkor is tudott viccet mesélni, amikor véresre verte a diákjait. Jelen pillanatban az asztalánál egy történettel szórakoztatta fivéreit, amit élénk taglejtésekkel és madárfütttyel kísért. Mikor azonban meglátta, hogy Kaden tart felé, leolvadt arcáról a vigyor.

– Megtaláltam a kecskét – közölte Kaden mindenféle felvezetés nélkül.

Heng maga elé nyújtotta mindkét kezét, mintha így akarná útját állni a szavak árjának.

– Már nem vagyok többé az *umialod* – csóválta a fejét.

Kaden erre a homlokát ráncolta. Scial Nin, az apát, nagyjából évente újraosztotta az akolitusokat és az *umialokat*, de általában sosem meglepetésszerűen. Például nem a vacsora közepén.

– Mi történt? – kérdezte óvatosan.

– Ideje továbblépned.

– *Pont most?*

– A jelen az jelen. A holnap is „most” lesz.

Kaden lenyelte csípős megjegyzését; még ha Heng már nem is az *umialja* többé, attól még megkorbácsoltathatja.

– Kit kapok? – kérdezte inkább.

– Rampuri Tant – felelte Heng színtelen hangon, szokásos nevetése most elmaradt.

Kaden erre nagy szemeket meresztett. Rampuri Tan nem fogadott tanítványokat. Időnként, kopott barna csuhája és borotvált feje dacára, és annak ellenére, hogy egész napokat töltött törökülésben, szemét áhítatosan az Üres Istenre szegezve, Tan egyáltalán nem tűnt szerzetesnek. Kaden nem tudott semmi kézzelfoghatót mondani, hogy megindokolja, de a novíciusok is érezték, és vagy száz elméletet találtak ki rá, egész sor valószínűtlennek tűnő múltat teremtve neki, ami felváltva volt hol dicső, hol sötét: az arcán látható hegeket a Kanyar arénáiban vadállatokkal vívott küzdelmek során szerezte; régebben gyilkos volt és tolvaj, aki megbánta bűneit és az elmélkedő életet választotta inkább; valamilyen nagyúr vagy atrepa kisémmizett fia volt, aki Ashk'lanban bújt el, de csak annyi időre, míg kiterveli bosszúját. Kaden nem igazán adott hitelt egyik történetnek sem, de egy közös szálát mindegyikben talált: ez pedig az erőszak volt. Az erőszak és a veszély. Bárki volt is Rampuri Tan, mielőtt Ash'klanba jött, Kaden nem lelkesedett a gondolatért, hogy ő legyen az *umialja*.

– Már vár – folytatta Heng, és mintha sajnálat csendült volna ki a hangjából. – Meggértem, hogy a cellájába küldelek, amint megérkezel.

Kaden a válla felett vetett egy pillantást az asztalra, ahol a barátai ültek, és szürcsölték a ragut, élvezve a mindennap nekik kijutó pár pernyi, nem munkához kötődő beszélgetést.

– Most azonnal – szakította szét gondolatai füzérét Heng.

A refektóriumtól a hálóteremig vezető út nem volt sok – száz lépés át a téren, aztán egy kurta ösvény két sor törpe borókafenyő között. Kaden gyorsan megtette a távot, igyekezett mielőbb szélvédett helyre jutni, és belökte a nehéz faajtót. Az összes szerzetes, beleértve Scial Nint, az apátot is, a hosszú, központi folyosóról nyíló egyforma szobákban aludt. A cellák kicsik voltak, éppen csak akkorák, hogy beférjen egy priccs, egy durva szövésű szőnyeg, meg pár polc, mivel a shinek idejük nagy részét a szabadban, a műhelyekben vagy meditálással töltötték.

Az épületben, ahol már nem érte a metsző szél, Kaden lelassított, és felkészült a találkozásra. Nem igazán tudta, mire számíthat – egyes mesterek azonnal próbáknak vetették alá a diákokat, mások jobban szerettek várni és figyelni, felmérni egy fiatalabb szerzetes erényeit és gyengeségeit, mielőtt döntöttek volna, milyen mederben folyjon a tanítás.

Ő csak egy másik mester, győzködte magát Kaden. Heng is új volt egy évvel ezelőtt, és őt is megszoktam.

A helyzetben azonban akadt valami furcsa, valami nyugtalanító. Először a leölt kecske, majd ez a váratlan csere, pedig a hosszú lócán kellene már üldögnie egy gőzölgő tállal maga előtt, és a Akiillal meg a többi akolitussal vitakoznia...

Megrázta a fejét. Az aggodásnak nem volt semmi haszna.

Most élj! – biztatta magát, felidézve a shinek egyik gyakori mondását. *A jövődő csak álom.* Ám gondolatai egy darabja, egy hang, amely nem volt hajlandó elhallgatni vagy megnyugodni, arra emlékeztette, hogy nem minden álom kellemes, hogy időnként, nem számít, mennyire forgolódik és vergődik is az ember, lehetetlen felébredni belőle.